

Daniel Antolí i Plaza, Nascut a Barcelona l'any 1975, va cursar estudis de composició –amb Manuel Oltra, entre d'altres– cant, piano i direcció al Conservatori Superior de Música del Liceu de Barcelona i al Conservatori Superior de Música Municipal de Barcelona obtenint sempre les màximes qualificacions. Ha ampliat estudis en el camp de la direcció orquestral al Conservatori Superior de Música de Viena (Àustria). És diplomad en Magisteri, especialitat de Música, per la Universitat de Barcelona.

Els seus mestres de direcció coral han estat Manuel Cabero, Mireia Barrera, Josep Vila, Carl Høgset, Anders Eby, Pierre Cao, Frieder Bernius, entre d'altres i en la direcció orquestral Manuel Valdivieso, Jordi Mora, Salvador Mas i Antoni Ros-Marbà.

Ha estat guanyador del *1r Premi en el II Concurs de Composició Coral de la FCEC*. Diverses formacions han estrenat obres seves, entre les quals destaquen el Cor del Reial Conservatori d'Estocolm, el Cor Madrigal, el Cor de Cambra del Liceu, el Cor Aura de l'Escola del Palau, La Cobla Principal del Llobregat, la Banda sinfònica del Conservatori Superior de Música de Barcelona o l'Dilettanti Orquestra de Cambra. Al juliol de 2006 s'estrenà a Barcelona la seva primera òpera, *SORT!*

Ha estat professor del Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona i de l'Escola Oriol Martorell (Ensenyaments artístics) i actualment és professor de música a la Universitat de Barcelona. És director titular de la Camerata Impromptu, de la Coral l'Amistat de Premià de Mar, de la Capella de Música Burés de Castellbell i el Vilar, del Cor de Magisteri de la Universitat de Barcelona, de Coralía i de l'Orquestra de Cambra i Dilettanti. Ha estat director titular de la Cobla Principal del Llobregat (distingida amb la Creu de Sant Jordi), de l'Orquestra de l'Escola del Palau, de la Banda Sinfònica del Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona, entre d'altres. Al 2005 va ser director assistent de la JONC (Jove Orquestra Nacional de Catalunya).

Ha actuat arreu de l'Estat espanyol, a Portugal, Andorra, França, Alemanya, Àustria, Itàlia, Hongria i Argentina i a festivals internacionals de música de reconegut prestigi com el Festival de Peralada (Catalunya) o el Festival de Música Antiga d'Avelino (Nàpols).

Ha dirigit en concert altres formacions de reconegut prestigi com la Cobla Sant Jordi, la Principal de la Bisbal, la Cobla Mediterrània, el Cor Lieder Càmera, Cor de la Universitat de Portland (Oregon, USA), Cor de Cambra del Reial Conservatori d'Estocolm (Suècia), Cor Jove Nacional de Noruega (Noruega), la Jove Orquestra Nacional de Catalunya o l'Orquestra Simfònica de Vidin (Bulgària).

Jaume Otero estudià piano amb Mercè Molero, Mireia Planas, Carme Vilà i Paula Torrónategui al Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona, on obtingué el títol superior l'any 2002. Paral·lelament s'interessà pels instruments de teclat històrics, especialitzant-se en l'estudi del **pianoforte** i assistint a cursos i *master-classes* impartides per mestres com Rinaldo Alessandrini, Patrick Cohen o Andreas Staier.

Des de l'any 2003 treballa intensament el repertori romàntic amb els seus dos magnífics pianofortes: un "Erard", fet a París l'any 1847, i un "Bösendorfer", construït a Viena el 1855.

Actualment treballa com a professor de piano al CEPESA Oriol Martorell. El pianoforte que sentirem en aquest concert es un "Ignaz Bösendorfer" (Viena 1855)

Camerata Impromptu ha estat fundada, per un grup d'apassionats de la música, entre els quals el seu president d'honor, Pere Antolí i Ciurans i el seu director Daniel Antolí i Plaza.

En la seva antiga etapa en el Cor de Cambra Impromptu van portar a terme una activitat musical intensa, entre la qual cal destacar el *Te Deum*, de Charpentier, al Palau de la Música Catalana, amb l'Orquestra Simfònica del Liceu, el 1997, l'obtenció del segon premi del XXXIV Certamen Coral d'Ejea, el 2003 i la realització d'un concert a la Kleinen Goldenen Saal d'Augsburg (Bavària, Alemanya) el 2006.

A més a més, fruit de col·laboracions amb la Coral l'Amistat de Premià de Mar, l'Orquestra de Cambra i Dilettanti i la cobla La Principal del Llobregat, el 2006 va estrenar *SORT!*, òpera lleugera en dos actes, amb música de Daniel Antolí i Plaza i llibret de Marta Luna Sanjuan, i el 2007 ha presentat un repertori de cor i cobla en commemoració del centenari de Joaquim Serra.

Sopranos: Belén Bernal, Maria Caballeria, Marisol Cordero, Mireia Magret, Marta Muñoz, Eva Palau, Marina Porras i Yasmína Prats. **Contralts:** Maria Mercè Argüelles, Marta Berraquero, Txus Fernández, Núria Monje, Carme Murio, Clara Pelegrín i Esther Subirà. **Tenors:** Daniel Foz, Ferran Hernández i Juan Carlos Márquez. **Baixos:** Pere Antolí, Josep Maria Barba, Enric Belengué, Alfons Fernández de la Reguera, Jorge Franganillo, Macià Parés, Jaume Valero i Pau Vallespi.

Si voleu rebre informació de les nostres activitats envieu un correu a:

correu@camerataimpromptu.org

Amb el suport de:

Disseny Daniel i Llorca

Camerata Impromptu

Jaume Otero
Pianoforte

Daniel Antolí i Plaza
Director

POESIA I MÚSICA PER A COR I PIANO

www.camerataimpromptu.org
correu@camerataimpromptu.org

JOHANNES BRAHMS va néixer a Hamburg el 7 de maig de 1833 i va morir a Viena el 3 d'abril de 1897. El seu treball amb diferents cors va ser probablement un dels trets més significants en la carrera d'aquest compositor, originari de la classe mitjana-baixa d'Hamburg, així com la seva ascendència social conquerida

amb industriosa determinació. Als catorze anys ja comptava amb experiència en aquesta tasca, com a director en una societat coral d'homes a la ciutat de Winsen. El 1857 va ser anomenat director del cor a la cort de Detmold. Aquest cor, on el príncep i les seves germanes també participaven, es regia segons les línies mestres de les societats corals burgeses i incloïa també el corresponent repertori. Dos anys més tard, Brahms va fundar el grup coral "Cor de Noies d'Hamburg". Al llarg de la seva vida el va acompanyar el record del treball fet amb aquest cor, com un dels períodes més brillants de la seva vida.

La composició de música que no pogués transcendir fora del context de la seva funció social, o de peces casuals o ocasionals no destinades a l'eternitat, era contrària a la naturalesa de Brahms. Igual que les composicions instrumentals i les cançons, els quartets vocals estan imbuïts dels elements progressius del seu estil: un llenguatge expressiu ricament contrastat, sovint amb amples modulacions. Tan sorprenent com la seva capacitat d'invenió melòdica, és la sofisticació rítmica i l'extraordinària turgència d'elaboració motívica, sempre tan rellevant en el procediment compositiu de Brahms.

CARLOS GUASTAVINO, nascut a Santa Fe, Argentina, el 5 d'abril de 1912, va morir a la seva província natal el 28 d'octubre de 2000, tan discretament com havia viscut. Excel·lent pianista, Guastavino va ser un compositor prolífic. Té publicades més de 200 obres, on predomina una espontània i clara melodia i un refinat sentit harmònic. Les seves composicions s'inspiren en el folklore argentí, del qual pren els seus aromes, aconseguint una simbiosi entre la música de fonades arrels populars i la música culta. A més, manté una forta continuïtat amb la tradició romàntica del segle XIX.

L'obra "Indianas", per a quatre veus mixtes i piano, és una suite de sis números, composta el 1967, sobre poemes d'Arturo Vázquez, León Benarós, Isaac Aizenberg i Juan Ferreyra Basso, dedicada al destacat director de cors argentí Antonio Russo. Com passa amb tota l'obra de Guastavino, el rol del piano hi és fonamental, ja que mai es limita a fer un simple acompanyament sinó que dóna el clima adequat amb un complex entramat de digitacions i ritme.

De les sis cançons, només la peça *Una de dos* té indicació de ser interpretada amb "aire de cueca" i és l'única que fa referència a una dansa folklòrica específica. Tanmateix, el fet que no hi hagi una referència explícita, no implica necessàriament que no existeixi cap relació entre les altres cançons i les danses populars argentines, ja que amb excepció de la segona, *Quién fuera como el jazmín*, Guastavino s'inspira per a l'estructura de les Indianas en algunes danses, tot alternant moviments ràpids i lents.

Alfons Fernández de la Reguera
Llicenciat en BA (Hons)

Programa

Part I Johannes Brahms

Balada per pianoforte en si menor

Op. 10 número 4

Zwei Quartett

Op. 92 . Números 1,2,3 i 4

O schöne Nacht

Spätherbst

Abendlied

Warum?

Vier Zigeunerlieder

Op. 112b Número 1, 2, 3 i 4

Himmel strahlt so helle

Rote Rosenknospen

Brennessel steht an Wegesrand

Liebe Schwalbe

Part II Carlos Guastavino

Gala del día

Quién fuera como el jazmín

Chañarcito, chañarcito

Viento Norte

Al tribunal de tu pecho

Una de dos

Jaume Otero Pianoforte

El pianoforte, *Ignaz Bösendorfer* n° 3696, construït a Viena cap el 1855 al taller d'Ignaz Bösendorfer, representa de manera extraordinària l'estil vienès tardà, caracteritzat per una construcció molt sòlida de la caixa, amb el fons ja obert com els pianos anglesos, però amb un reforç de barratge metàl·lic encara poc important si els comparem amb els pianos posteriors d'Steinway. Incorpora una mecànica que només es diferencia de la dels pianos clàssics vienesos en el seu tamany i pes molt superiors i que va ser tan estimada per compositors i pianistes com Robert Schumann, Johannes Brahms, Franz Liszt o Clara Wieck, entre d'altres.